

ved; jeg maa blot bemærke, at, hvis jeg skulde stemme for denne Lov, vil den ærede Taler vist ikke undres over, at en Mand, der, saaledes som jeg gjør det, betragter Fæstere som berettiget til en vis Dvota-Deel af Fæstesteds Værdi, vilde have taget et specielt, et særdeles omhyggeligt Hensyn dertil, ved en Lov som den foreliggende, og at jeg navnlig ikke ved det Skridt henimod denne Anstuelse, som denne Lov gjør, kan finde Tilfredsstillelse. Men der vil uden tvivl være flere andre Betragtninger at gjøre gjældende, der ville fordre en Overveelse, som det turde være mere end betænkeligt at overlade alene til en Discussion heri Thinget, og jeg er navnlig paa ingen Maade enig med min høitærede Ven, der nys satte sig, dertil, at denne Sags Behandling mere fra vort Standpunct end paa et andet Sted skulde kunne kaldes udtømt, og jeg kan saameget mindre underskrive dette, som overhovedet Reformer af denne Art, efter min Idée om disse Sager, meget vanskeligt ville kunne foreligge paa en passende Maade, naar de ikke helst ere udgaaede fra Regjeringen selv, men i al Fald have vundet en saadan Udtalelse fra Regjeringens Side, at man kan være vis paa, at det fra dens Standpunct er en selvstændig ønsket Reform. Men selv om jeg for et Dieblisk vilde troe, at det var en saadan Reform, som Ministeriet i og for sig ret inderlig ønskede, netop saaledes som den foreligger, da maa jeg dog tilstaae, at allerede den Omstændighed, at den høitagtede Cultusminister nylig har udtalt sig, som han har gjort, det medfører en dobbelt Opfordring for os til at prøve det med megen Forsigtighed. Jeg skal, da jeg ikke vil forlange Debatte, blot hentyde paa, at den høitagtede Minister yttrede, at dette Lovforslag netop skulde give og gav Friheden sit Raaderum saaledes, at man burde prøve, om det ikke kunde fyldestgjøre Formaalet, førend man tænkte paa at lade en Evangslov udkomme; men nu troer jeg, at Statens materielle og politiske Larv fordrer denne Reform af Fæstevæsenet inden meget føie Tid, og allerede det, at man efter alle Landes Historie følger en vis, i Reglen ogsaa ganske vel begrundet, Utilbøielighed til at reformere, saa

at sige lige ovenpaa en Reform i samme Retning, gjør, at Overveelsen af et Forslag som dette maatte føres med dobbelt Indsigt fra deres Standpunct, der betragte den endelige og fuldstændige Afsløsning af Fæsteforholdene saaledes, at de nuværende Fæstere tilkomme og derfor bør tillægges en vis Dvotadeel af Fæstesteds Værdi, for en Hovedopgave for Manges Fremtid og Belfærd. Men jeg gientager, jeg er langt fra at modsætte mig Sagens Fremme; jeg erkender, at der er meget i Lovforslaget, der er godt, at Alt deri fortjener Opmærksomhed, og at det neppe vil have Vanskelighed for en Comitee, at gjøre saadanne Ændringer i Forslaget, at det kan blive nogenlunde fyldestgjørende; men det staaer ligesuldt klart for mig, hvad jeg ogsaa er overbevist om, at den hele Forsamling vil erkende, at, efter den Tid, der er tilbage, og de vigtige Arbejder, der ville paatrænge sig os, har Lovforslaget, vi maae saa gjøre ved det, hvad vi vilde, ingen Chance for sig.

Jesperen: Det er det sidste Hensyn, nemlig den korte Tid, hvori vi rimeligvis endnu ere samlede, som gjør, at jeg vil stemme for, at denne Sag gaaer umiddelbart til 2den Behandling. Jeg er enig i, at der mulig kunde være at ønske nogen Forandring i Forslaget saaledes, som det her foreligger, men jeg seer aldeles ikke nogen Vanskelighed i, at Enhver jo kan fremkomme med sine Ændringsforslag, og at disse paa denne Maade ligesaa godt kunne komme under den tilbørlige Overveelse, hvorimod jeg frygter for, at en Comitees Redattelse vilde forsinke Sagen idetmindste i 8 Dage, og at den, som Folge heraf, ikke skulde blive bragt tilende (Ja! Ja!).

J. N. Hansen: Da den ærede sidste Taler ikke har villet have Sagen henvist til en Comitee, skal jeg, foruden at henholde mig til hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 1ste District (B. Christensen) har bemærket, endnu opholde Thinget for et Dieblisk. Den ærede Taler fra Beile (With) gjorde opmærksom paa og lagde Vægt paa, at man skulde prøve, hvorvidt man kunde fremme Selveiendom ved frivillig Overenskomst mellem Fæster og Eier; men denne Dittring viser mig, at han ikke tilbørlig maa have seet, hvad der